

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **PLISKA Interactive Service Consulting, s. r. o.**, se sídlem Štefánikova 839/7, Brno, zastoupen JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veverí 57, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, **II. Brněnské komunikace, a. s.**, se sídlem Renneská třída 1a, Brno, zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2014, č. j. 29 A 9/2014 – 132,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2014, č. j. 29 A 9/2014 – 132, byla odmítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „magistrát“) ze dne 20. 1. 2014, č. j. MMB/0003715/2014, sp. zn. OUSR/MMB/0433568/2013, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – střed, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 9. 2013, č. j. 120095457/STAG/STU/013, sp. zn.: STU011201995, a věc byla vrácena k novému projednání. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto pouze o tom, že se věc vrací do stádia řízení u orgánu I. stupně a bude o ní znovu rozhodováno. Takové rozhodnutí nic nemění na subjektivních

veřejných právech účastníků správního řízení, když se práva a povinnosti účastníků s konečnou platností nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Napadeným rozhodnutím tak bylo rozhodnuto jen o jejich procesním právu, nikoli o jejich subjektivních hmotných právech. Bylo sice zrušeno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, nebylo však rozhodnuto, že tato stavba není dodatečně povolena. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č.j. 2 As 37/2007 - 111. Ochrany subjektivních veřejných práv, která byla podle stěžovatele postupem magistrátu dotčena, se lze u soudu domáhat až v řízení o žalobě proti pravomocnému správnímu rozhodnutí, které bude vydáno v předmětné věci. S ohledem na povahu napadeného rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že napadený úkon magistrátu není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a je proto podle ust. § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen. Jelikož je žaloba z tohoto důvodu podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná, rozhodl krajský soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak, že žalobu odmítl jako nepřipustnou.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s., ve které namítal, že rozhodnutí magistrátu je rozhodnutím podle ust. § 65 s. ř. s. a není tedy dána kompetenční výluka, pro kterou by bylo možno jeho žalobu odmítnout. V opačném případě neexistuje žádný prostředek soudní ochrany proti svévolnému výkonu veřejné správy. Proti postupu magistrátu, byť zjevně nezákonnému a svévolnému, totiž nelze úspěšně uplatnit žalobu zásahovou a nepřipadná je i žaloba na ochranu proti nečinnosti. Podle stěžovatele existuje možnost, kdy magistrát bude stavebnímu úřadu neustále opakovaně z různých, třeba i „šikanózních“, důvodů rušit jeho rozhodnutí a ukládat splnění podmínek *contra legem*, což stavební úřad opakovaně neučiní, čímž dojde k „zacyklování“ věci v řádu několika let a stěžovateli se žádné faktické a účinné soudní ochrany nedostane. Přitom se jedná o rozhodnutí, na kterém je závislý výkon jeho podnikatelské činnosti, neboť jde o vydání stavebního povolení pro prodejní prostory. Jsou tedy zásadním způsobem zasažena jeho vlastnická a majetková práva. Nelze proto dospět k závěru, že rozhodnutím magistrátu nebylo do stěžovatelových hmotných subjektivních práv zasaženo. Odmítnutí přístupu k soudu je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních lidských svobod. Stěžovatel nepochybně, že existuje řada rozhodnutí, kdy je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno ve prospěch účastníka, tedy kdy rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebylo účastníkovi „vyhověno“, resp. mu nebyla práva, jichž se domáhal z různých důvodů, ať již z důvodu procesního pochybení nebo nesprávného právního posouzení správním orgánem, přiznána, anebo na druhou stranu mu byla nabytá práva odňata. V takových případech lze připustit, že rozhodnutím odvolacího orgánu, kterým je zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrácena k dalšímu řízení, nedochází k žádnému zásahu do práv účastníka. Jinak je tomu ale v případě, kdy rozhodnutím správního orgánu I. stupně je v souladu zákonem právo přiznáno a následně je rozhodnutím odvolacího orgánu odňato, což je právě daný případ. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud bez dalšího použil argumentaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č.j. 2 As 37/2007 - 111, aniž by přihlédl k podstatě věci a skutkovému stavu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č.j. 1 As 32/2006 - 99. Jakkoli lze připustit, že závěry uvedené v citovaném rozsudku se vztahují k případu, kdy soud přezkoumává rozhodnutí *in meritum*, tedy není sporné, že přezkoumávaný správní akt je rozhodnutím z hlediska ust. §

65 s. ř. s., má stěžovatel za to, že stejnou optikou je nutno nahlížet na přezkumnou činnost soudu v případě, kdy jeho úvahy směřují *prima facie* k závěru o tom, zda se jedná či nejedná o rozhodnutí podle ust. § 65 s. ř. s. Právě úplné a korektní posouzení skutkového stavu v každém konkrétním případě je zásadní otázkou pro závěr, zda jsou dotčena práva účastníka řízení, tedy zda se jedná o rozhodnutí naplňující kvalitativní znaky rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Faktické evidentní dotčení na subjektivních hmotných právech není závislé ani na tom, je-li rozhodnutí pravomocné. Stěžovatel je v určitém okamžiku a po určitou dobu v důsledku zásahu magistrátu v podobě zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, kterým mu byla založena práva, na svých právech zasažen, navíc zcela svévolně. V určitých případech je nutno podrobit soudnímu přezkumu i rozhodnutí, která by jinak obecně rozhodnutími podle ust. § 65 s. ř. s. zjevně nebyla. Právní závěry magistrátu je proto v daném případě nutno podrobit soudnímu přezkoumání již jen z toho důvodu, zda nejsou evidentně v rozporu se zákonem, resp. nezavazují stavební úřad k vydání rozhodnutí zjevně *contra legem*. Uměle vyvolávat právní stav, kdy stavební úřad „podlehne“ magistrátu, vydá vědomě rozhodnutí v rozporu se zákonem, a poté co bude stěžovatelovo odvolání magistrátem zamítnuto, bude možno teprve podat žalobu, která nemůže skončit (v daném případě) s ohledem na zcela jasnou judikaturu správních soudů jinak, než zrušením rozhodnutí magistrátu, je zcela v rozporu s dikcí čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod. Není nemyslitelné, aby správní orgán po dobu soudního řízení správní řízení u stavebního úřadu přerušil, a poté v něm v intencích soudního rozhodnutí pokračoval. Stěžovatel závěrem poukázal na rozlišný právní režim a z toho plynoucí závěry v judikatuře soudů ohledně přezkoumávání např. rozhodnutí o nařízení nebo nepovolení obnovy řízení nebo rozhodnutí jinak evidentně procesní povahy, jako je rozhodnutí o zastavení řízení, která jsou v jednotlivostech rovněž považována za rozhodnutí podle ust. § 65 s. ř. s. Z uvedeného důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Následně stěžovatel zaslal doplnění kasační stížnosti spolu s listinami, které podle jeho názoru prokazatelně svědčí o libovůli magistrátu a účelové šikaně vedené proti němu. Tato šikana prováděná magistrátem dlouhodobě pramení z jiných sporů, zejména ze sporu o tržnici Pohořelec, kterou stěžovatel vlastní a provozuje přes dceřinou společnost. V této souvislosti poukázal i na to, že vedle jeho stavby na ulici Josefská 17, Brno, byla u jiné stavby vzdálené cca 5 m provedena a zkolaudována rekonstrukce stejnou technologií i vzhledově, aniž by stavebníkovi byly kladeny stejné podmínky jako stěžovateli. Touto úřední šikanou byla stěžovateli způsobena finanční škoda a újma na jeho právech. Ve druhém doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel poukázal na listinný důkaz (kopie smlouvy o souhlasu s umístěním a provedením stavby ze dne 14. 12. 2011), který podle něj prokazuje, že jednání některých zúčastněných osob na řízení vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu a svědčí o libovůli magistrátu, zneužití výkonu práva a účelové šikaně organizované vedené proti stěžovateli.

Osoba zúčastněná na řízení I. ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost vychází z nepochopení institutu správního soudnictví stěžovatelem. Správní soudnictví je založeno na kasačním principu spočívajícím v tom, že soud nenahrazuje rozhodování správních orgánů, ale pouze správní rozhodnutí v případě jejich nezákonnosti ruší, a dále na principu priority přezkumu správních rozhodnutí před jinými úkony správních orgánů, tj. přednosti žalob proti rozhodnutí správního orgánu oproti jiným

typům žalob (zásahovým, nečinnostním). Stěžovatel se domáhá zásahu soudu do probíhajícího správního řízení před tím, než skončí rozhodnutím, jímž bude pravomocně a vykonatelně zasaženo do práv a povinností jeho účastníků, příp. dalších dotčených osob. Rozhodl-li krajský soud o odmítnutí žaloby, pak jediným přípustným důvodem kasační stížnosti je důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jestliže krajský soud žalobu odmítl, nemůže se Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývat námitkami týkajícími se merita věci, tedy zákonností rozhodnutí správního orgánu. Odkazy stěžovatele na důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. jsou tedy neopodstatněné. Domnívá-li se stěžovatel, že jeho žaloba proti rozhodnutí je jediným prostředkem ochrany jím tvrzených práv a v této souvislosti pak fabuluje do budoucna opakované rušení rozhodnutí prvoinstančního orgánu magistrátem a opakované vrácení věci k novému projednání, pak se mýlí. Vůbec totiž nebere v úvahu, že správní orgán nižšího stupně je právním názorem odvolacího orgánu vázán. Není tedy možno počítat s tím, že prvoinstanční orgán se nebude řídit názorem orgánu odvolacího. Do subjektivních práv stěžovatele nebylo zasaženo proto, že dosud nebylo rozhodnuto pravomocně, nebyly tedy autoritativně konstatovány práva a povinnosti. Pokud se stěžovatel staví do pozice, že nemá jinou možnost, než žalovat „procesní“ správní rozhodnutí, jímž se ruší prvoinstanční rozhodnutí a věc se vrací k novému projednání, pak je třeba upozornit na to, že je účastníkem řízení, který bude mít možnost odvolat se proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Není racionální důvod předbíhat standardní postup správního, příp. soudního, řízení tím, že by bylo soudně přezkoumáno již procesní rozhodnutí o vrácení věci k novému projednání, které práva a povinnosti závazně neurčuje. Tvrdí-li stěžovatel, že není možné podat žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu ani na ochranu před nečinností, je nutno konstatovat, že jeho subjektivní veřejná práva mohou být účinně chráněna žalobou proti rozhodnutí správního orgánu až tehdy, až o nich bude pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutí odvolacího orgánu podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je rozhodnutím svým charakterem procesním, které žádá práva a povinnosti účastníků řízení neurčuje. Je v tomto směru zcela bezvýznamné, jestli procesní rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým se ruší prvoinstanční rozhodnutí a věc se vrací prvoinstančnímu orgánu k novému projednání, je „ve prospěch“ účastníka řízení (v pozici žadatele) nebo naopak, jak nepřípadně rozlišuje stěžovatel. Vždy bude mít možnost bránit se proti meritornímu prvoinstančnímu rozhodnutí odvoláním a proti rozhodnutí odvolacího orgánu žalobou podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. Závěry magistrátu vyjádřené v napadeném rozhodnutí tedy budou přezkoumatelné soudně tehdy, pokud budou zahrnuty do důvodů, na nichž bude stát budoucí meritorní rozhodnutí ve věci stěžovatelovy žádosti o dodatečné povolení stavby. Stěžovatel se de facto snaží učinit ze správního soudnictví třetí stupeň správního řízení a tím popírá výše zmíněný princip správního soudnictví založený na kasačním přezkumu správních rozhodnutí. Závěry Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 37/2007, na které zcela správně odkázal krajský soud, na projednávanou věc beze zbytku dopadají. Stěžovatelem poukazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 134/2012 je pro danou věc nepoužitelné, neboť se týká zcela jiné situace, a sice posouzení, zda rozhodnutí vydané v jednom správním řízení má charakter rozhodnutí předběžného ve vztahu k rozhodnutí vydanému v jiném řízení. Ani judikatura Nejvyššího správního soudu poukazovaná stěžovatelem ve věcech soudního přezkumu správního rozhodnutí ohledně povolení či nařízení obnovy řízení, příp. ohledně správního rozhodnutí o zastavení řízení na projednávanou věc

nedopadá. Podaná kasační stížnost je tedy nedůvodná, a proto osoba zúčastněná na řízení I. navrhla, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vadu uvedenou v odstavci 4 citovaného ustanovení, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že napadeným usnesením krajského soudu byla žaloba odmítnuta, mohl Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí přezkoumat pouze z hlediska jeho zákonnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nemohl se zabývat zákonností či věcnou správností napadeného správního rozhodnutí, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel podal žádost o dodatečné povolení stavby – stavební úpravy objektu Josefská 17, Brno. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 9. 2013 bylo stěžovatelově žádosti vyhověno a předmětná stavba byla dodatečně povolena. Proti tomuto rozhodnutí podaly v zákonné lhůtě odvolání osoba zúčastněná na řízení II. a společnost PZ PROJEKT, a.s. Napadeným rozhodnutím pak bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání stavebnímu úřadu.

Podstatu sporu v projednávaném případě představuje posouzení otázky, zda napadené rozhodnutí magistrátu o zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání podléhá přezkumu ve správním soudnictví.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je z hlediska posouzení žalobní legitimace klíčovým ust. § 65 s. ř. s. Podle odst. 1 citovaného ustanovení je k podání žaloby aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Nejedná-li se o úkon správního orgánu s důsledky předpokládanými v ust. § 65 s. ř. s., pak se nejedná o úkon, který je ve smyslu s. ř. s. rozhodnutím. Takový úkon je podle ust. § 70 odst. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučen a soud žalobu domáhající se jeho přezkumu usnesením jako nepřipustnou odmítne.

Na ústavní úrovni je pro správní soudnictví klíčovým ustanovení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), podle něhož *„ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“* Pravomoc správních soudů k přezkumu je podle citovaného článku Listiny založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by bylo ze soudního přezkumu výslovně vyloučeno zákonem (s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž zákonná kompetenční výluka není možná). Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu, ledaže by bylo zákonem

výslovně vyloučeno, je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou.

Podle uvedených ústavních východisek je pak nutno postupovat také při aplikaci a interpretaci ust. § 65 s. ř. s. Toto ustanovení *„nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb.).

Podle judikatury správních soudů není rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterým se zrušuje rozhodnutí orgánu I. stupně a věc se mu vrací k dalšímu řízení, považováno za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. podléhající přezkumu ve správním soudnictví. Např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007 - 111, Nejvyšší správní soud nejprve poukázal na závěry vyslovené v judikatuře zabývající se do té doby pouze otázkou, zda má být soudně přezkoumáváno rozhodnutí, jímž bylo v řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle ust. § 65 odst. 2. zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 1967“), zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tato otázka byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena tak, že tato rozhodnutí nebyla pokládána za rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví, jak o tom svědčí např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 5 A 140/2002 - 34. Uvedený přístup byl však změněn rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 - 73, publ. pod č. 1513/2008 Sb. NSS, v němž byl vyjádřen opačný závěr, podle něhož *„rozhodnutí správních orgánů, vydaná podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., jimiž byla mimo odvolací řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb. a podléhají soudnímu přezkumu, neboť tato rozhodnutí zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob, nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení.“* Nejvyšší správní soud se proto, s ohledem na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát v citovaném rozsudku, musel v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 As 37/2007 - 111 vypořádat s otázkou, proč tyto závěry nelze bez dalšího vztáhnout také na rozhodnutí, kterým je zrušeno prvostupňové rozhodnutí v reakci na podané odvolání jako řádný opravný prostředek, tj. rozhodnutí, které dosud nenabylo právní moci. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že důvodem, proč rozšířený senát dospěl k závěru, že rozhodnutí, jimiž byla mimo odvolací řízení zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., spočíval především v tom, že se jednalo o řízení již pravomocně skončená, kdy zrušení rozhodnutí samo o sobě *„otřásá právy a povinnostmi, o nichž má jejich adresát již důvodně za to, že jsou neotřesitelná“*. K rozhodnutím odvolacího orgánu, jimiž se zrušují rozhodnutí, která dosud nenabyla právní moci, však takto přistupovat nelze. To plyne především z rozdílů v povaze takových rozhodnutí oproti rozhodnutím vydaným podle ust. § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967.

Rovněž lze poukázat na rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č.j. 9 As 30/2010 - 219, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru formulovému v právní větě: *„Rozhodnutí,*

kterým správní orgán II. stupně ruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrací k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“

V dané věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit od již vyslovených závěrů. Vydáním napadeného správního rozhodnutí došlo v daném případě pouze k tomu, že se věc vrátila do stadia řízení u správního orgánu I. stupně, kde o ní bude znovu rozhodováno. Takové rozhodnutí nic nemění na subjektivních veřejných právech účastníků správního řízení, neboť se jím s konečnou platností práva a povinnosti jeho účastníků nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Stěžovatel tak musí veškerou svou procesní aktivitu směřovat do pokračujícího odvolacího správního řízení, v němž jedině může uplatňovat námitky týkající se věci samé.

Ve shodě s krajským soudem tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí magistrátu není rozhodnutím o právech a povinnostech fyzických a právnických osob mající hmotněprávní účinky, a tedy se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., které by podléhalo přezkumu ve správním soudnictví.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu